

Mira Zimińska-Sygietyńska - Nikt tylko ty (2003)

Wpisany przez bluelover

Środa, 20 Czerwiec 2018 14:57 -

Mira Zimińska-Sygietyńska - Nikt tylko ty (2003)

01. Nikt tylko ty - 03:39 02. Drzewo migdałowe - 02:16 03. Kolumna Zygmunta - 01:59 04. Co się z tym stało - 02:43 05. Taka mała - 03:55 06. Maryla - 05:22 07. Bezsenna noc - 03:17 08. Pokoik na Hożej - 03:18 09. Dobrze i to - 02:51 10. Nie ma mowy - 02:11 Mira Zimińska-Sygietyńska - śpiew Sekcja instrumentalna p/d Jerzego Wasowskiego

Mira Zimińska-Sygietyńska - właściwie Maria Zimińska-Sygietyńska, z domu Burzyńska (ur. 22 lutego 1901 w Płocku, zm. 26 stycznia 1997 w Warszawie) – polska aktorka, reżyser i pedagog, współzałożycielka i długoletnia dyrektorka Zespołu "Mazowsze" (od śmierci swego drugiego męża Tadeusza Sygietyńskiego w 1955 r.). Odznaczona Orderem Orła Białego w 1996.

Miała zaledwie półtora roku, kiedy po raz pierwszy pojawiła się na scenie teatralnej. Rodzice, pracownicy Teatru Miejskiego w Płocku, "wypożyczyli" ją przybyłej na gościnne występy ukraińskiej truppe aktorskiej, która potrzebowała płaczącego dziecka.

Domagała się, by nazywano ją Mirą - imieniem księżniczki z jednej z ulubionych książek. Dorastała w teatrze, marząc o karierze aktorki. Kiedy miała siedem lat, zagrała na Stasię w "Ich czworo" Zapolskiej, potem obsadzano ją w innych dziecięcych rolach, m.in. w "Dziadach" i "Weselu". Jako siedemnastolatka dostała oficjalny angaż. Przez rok grywała wyłącznie w wodewilach i komediach. Przeniosta się do Radomia. Tam, w Teatrze Polskim, zauważył ją jeden z właścicieli warszawskiego teatryku Qui Pro Quo - najpopularniejszego polskiego kabaretu lat międzywojennych. Mira rozpoczęła pracę w nim od drobnych ról. Marzyła wówczas, by któraś z koleżanek zachorowała, gdyż tylko wtedy mogła dostać atrakcyjne zastępstwo i pokazać talent. Doskonaliła umiejętności aktorskie, wokalne i taneczne. Punktem zwrotnym w jej karierze okazała się rewia "Hallo, ciotka!", w której prowadziła konferansjerkę. Podbiła publiczność ciętym dowcipem, werwą i wdziękiem.

W okresie międzywojennym występowała w warszawskich teatrach, kabaretach (np. Qui Pro Quo, Morskie Oko, Cyrulik Warszawski) i rewiach.

Druga połowa lat 20. to rozwój artystyczny właśnie w repertuarze komediowym, groteskowym i parodii. Wylansowała w tym czasie wiele przebojów, m.in. "Pokoik na Hożej", "Taka mała", "We dwoje" i "Nikt, tylko ty", które wyszły spod piór Tuwima i Hemara. Potrafiła zrobić z nich małe spektakle teatralne. Zdziwiła wszechstronnością. Z powodzeniem występowała w filmie i teatrze dramatycznym, redagowała kolumnę satyryczną "Duby smalone" w "Kurierze Porannym", słynęła z cygańskiego trybu życia i ekstrawagancji, przyjaźniła się ze skamandrytami, pozowała do aktu Witkacemu. Taka wówczas była.

Zapagnęła jednak czegoś więcej. Wkrótce można ją było oglądać na scenach warszawskich m.in. w "Moralności pani Dulskiej", "Pannie Maliczewskiej", "W małym domku" i "Chorym z urojenia". Szybko zyskała uznanie krytyki i publiczności.

W filmie zadebiutowała jeszcze w epoce kina niemego. Jej specjalnością były role komediowe, np. "Ada to nie wypada", "Papa się żeni", "Manewry miłosne".

Po wojnie chciała wrócić do kabaretu i aktorstwa. Jednak towarzysz jej życia, miłośnik folkloru i kompozytor, z którym niejednokrotnie występowała, Tadeusz Sygietyński, poprosił ją o pomoc przy założeniu zespołu ludowego skupiającego uzdolnioną wiejską młodzież. I tak w 1948 roku powstało "Mazowsze". Sygietyński szukał po wsiach uzdolnionej młodzieży i komponował, Zimińska przeszukiwała babcine skrzynie w poszukiwaniu oryginalnych strojów i zajmowała się interpretacją piosenek. Lata do premiery i zaraz po niej upływały na nieustannym szlifie "Janków Muzykantów" i szukaniu złotego środka na nieszkodliwą stylizację polskiego folkloru.

Po śmierci Tadeusza przejęła obowiązki dyrektorskie nad Zespołem, który dzięki niej szybko zdobył międzynarodową sławę. "Mazowsze" stało się drugą po kabarecie miłością jej życia, o czym wspomina w jednej ze swych książek. Do końca życia nie traciła energii, zamiłowania do pracy i humoru. Bez reszty oddana Zespołowi, nie chciała nawet słyszeć o przejściu na emeryturę (miała 2430 dni nie wykorzystanego urlopu). Jej artystyczny sukces potwierdzają liczne odznaczenia i nagrody. Jedną z ostatnich był Order Orła Białego oraz honorowy tytuł nadany po raz pierwszy przez Polskie Radio - "Kobiety Stulecia".

Mira Zimińska-Sygietyńska - Nikt tylko ty (2003)

Wpisany przez bluelover

Środa, 20 Czerwiec 2018 14:57 -

Zmarła 26 stycznia 1997 roku w Warszawie. ---otrebusey.pl

download (mp3 @320 kbs):

[yandex](#) [mediafire](#) [uloz.to](#) [cloud.mail.ru](#) [gett](#)

[back](#)